

LÁSZLÓ NOÉMI

Éjféli csend

Kilendült inga, bárd, ólomgolyó,
végzetszerű, szabályos, éles,
tapad a perc lélegzetéhez:
nemlétezőhöz mért jelenvaló.

Mellékmondatok közt kötőszavak,
nyíló, csukódó ajtó, ablak,
szobákban, ahol idegenek laknak:
jelentésváltó végeken a rag.

Kilendült inga, lassuló világ,
esetlen mágnes lent, középén,
végtelenítés: elevenbe vág –

ha nem, hát fönnakad a szélen,
harmadik szem, csukott virág,
kilendült inga, földi létem.

Szem, fül

Szomorúság, fekete tó,
hullámzó semmi, mély, szelíd,
figyelő szem ráközelít:
alvó test, süllyedő hajó.

Szomorúság, lángoló vízfénék,
gleccservilágban elfúlt meteor,
reménytelen sík, szaggatott, komor
sziklás tömeg, legendaféleség,

homlokmederben hamvadó színek,
felszín alatti hangtalan sikoly,
föld mélye fül, hát hallja meg!

Szomorúság, kicsordulsz valahol,
virágharang zúg, kelyhek csengenek,
harmat szítál, ragyog a bor.

Járkálj csak

Suhogj, te szárny, ha létezel,
emelkedj, test, ha élni jó,
égbolt megtapasztalható,
amit megtart, nem ejti el,

suhogj, te szemhéj, itt a pillanat,
 egész világ pillantásodra vár,
 pilládon szunnyad a halál,
 le ne csukódj, oda ne add magad!

Sajogj, te törzs, gyötrődjeteK, tagok,
 izzon a perc a sustorgó ereKben,
 járj, óramű, tökéletes, sajogj!

Gyötrelmeidből él a lehetetlen,
 hangod lélegzik be az angyalok.
 Suhogj, te szárny, a végtelen egekben!

Test

Anyag, nehézkes, szürke váz,
 létalagútban döndülés.
 Minden könnyörület kevés,
 sorsodra szárnyas szörny vigyáz.

Anyag, kiszáradt, éji kút,
 kőgörgeteg holdbéli tájban.
 Ülünk, létem létedbe zártan,
 várjuk az égiháborút.

A víz sehol, megül a por,
 prűszköl a tikkadt szörnyeteg,
 anyag, hasadás nyoma, heg.

Talán fölötted is lebeg.
 Végül megéred: elsodor,
 és összeroppan, összeforr.

Igaz

Van, vallani, tapintható.
 Kemény, kopog, fagyos göröngy.
 Semmiből izzadt, földi gyöngy.
 Van vallomás, van vallató.

Holtában élő holdhideg,
 sápadtan izzó hullaláng,
 hull, hull, kerengve hull miránk,
 bőr pikkelyes, nem érzi meg.

Valami van, megtudni nem
 szeretné senki itt, mi az.
 Aludjunk mélyen, édesem.

Aludjunk. Szirmot hajt a gaz,
szívárvány hajlik kényesen.
Van halhatatlan, nem igaz?

Haza

Alaktalan, gomolygó fájdalom,
a test formájú üreget kitöltöd,
feszül a hasfal, fölremlik a köldök,
járkálsz a földön, ólomlábakon.

Villódzó fények, rángó félelem,
nyers rettegés, sugárenergia,
szép gondolat, halvány halálfia,
ólmos ködökben úszó életem.

Távoli kúrthang, zsibbadt muzsika.
A láthatáron kőeső kopog.
Csonkolt fatörzsek, elszórt végtagok.

Távoli test, hogy vánszorog haza?
Ringatja, hajtja réműlt éjszaka.
Világmindenség, sajjó otthonod.

KÁKONVI CSILLA, Visszhangra várva, 1996